మంచి ముత్యాలు

నేను, కాఫీకి వెళుతూ మేలుకొలుపుదామనుకున్నాను. కాని, రెండురోజులు రైలులో హూనమైవచ్చాడు, పోనీ యింతలో కాలేజీలో మునిగిపోయేదేమీ లేదుకదా అని ఊరుకుని... వేళకు భోజనంచేసి, నా దోవను నేను వెళ్ళిపోయినాను.

మనకు కొంచెం మొగమెరుకఉన్న మా వేపు అమ్మాయి అవాళ రేడియోలో...కుయికుయిలాడింది. బీచి ఒడ్డున కూర్చునివిని ... అసహ్యించుకుంటూ ... అడుగుతీసి అడుగువేస్తూ లాడ్జికి చేరుకునేటప్పటికి ... ఆపూట అతి ఆలస్యమైంది.

చీకటి, ఏమూలా దీపంలేదు : మెట్లు ఎక్కుతూ కేకవేశాను. జవాబులేదు : తలుపుతోస్తే వచ్చింది. మళ్ళా

దిగ్గరగా పిలిచాను. పక్క వసారాలోనుంచి మూలిగాడు:— చేజాడను, ఏది ఎక్కడున్నదీ వెదుక్కుంటూ, వెళ్ళి దీపం వేశాను.

...వసారా పిట్టగోడకు కాళ్ళు తన్నిపట్టి చెల్లాచెద రుగా ఉన్న పక్కమీద, ఐమూలగా తిరిగి, మసులుతూ పడు కుని ఉన్నాడు. దగ్గరకువెళ్ళి ఒళ్ళుపట్టిచూశాను. సలసల లాడుతూంది.

అక్కడనుంచే ఎదుటింటి డాక్టరును కేకవేశాను. వచ్చి, నిదానంగా పరీక్షచేశాడు: బడలికవల్లనేమోనని... నాకు తోచిన సలహా యిచ్చాను. తల ఎత్తకుండా రవంత ఊగించి వెళ్లి మందు పంపించాడు...

తగని బాధ మింగుతూన్నట్టు ఉండిఉండి నరాలు బిగ దీసుకు మూలుగుతున్నాడు: ఏమని అడిగితే పలుకడు... గడియారాన్ని కంట కనిపెట్టుకుని...వేళకు మోతాదు తప్ప కుండా...రాత్రల్లా కంటిలో వత్తివేసుకు కూర్చున్నాను.— ధారకం ఏదన్నా చేద్దామని ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నించినా, అది మాత్రం నాతరం కాలేదు.

తెల్లవారిన తరువాతకూడా అలాగేఉంది. డాక్టరు చూచి అనుమానించి ఆఖరుకు తాను అనుకున్నదే నిజమని నాతో తేల్చి చెప్పాడు.

మావాడు సుఖపడివచ్చాడు.

అంతో యింతో రాటుదేరిన ఘటాన్ని, నాకేమీ అనిపించలేదు. విశేషం: మనవాడు, మడివిడిచి కొంచెం దోవ

లోకి వచ్చాడుకదా అని పూరాగా సంతోషించేందుకు లేకుండా పాపం మొదటిసారే, గంతు వేసీవేయడంలోనే కాలు కాస్త జారి—

అసలే బిడియపడుతూన్నవాడిని, బేజరూరు ఆపా మాషీలతో బెదరుకొట్టవద్దని డాక్టరుకు ఆనపెట్టి మందు సక్రమంగా నడిపే కట్టుదిట్టంచేసి, వేయికన్నులతో కాచి, మళ్ళా నెల తిరగకముందు మామూలు మనిషిని చేశాను.

మనిషి మామూలుగా కనిపించుతున్నాడేకాని, మన సులో బెదురు తీరినట్టులేదు. నేను ఎన్నివిధాల మరపించాలని ప్రయత్నించినా ... పరధ్యానంలోంచి బయటపడడు...పడే బాధ ఏమిటో చెప్పడు. రాత్రిళ్ళు నిదురలో...గాభరాగా కలవరించుతాడు – మేలుకుని ... మూలుగుతాడు ... 'ఏమి టిరా అబ్బీ !–' అని ఎంత నయూన అడిగిచూసినా...ఉలకడు, పలకడు...

—తెల్లవారకముందే ... లేచి కూర్చుని, దీపం చప్పగా ఆర్పేసి గదంతా చీకటిచేసి నాకు ఎక్కడ వినబడి పోతుందోనని దిగమింగుకుంటూ పట్టుతప్పి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూన్నాడు.

విని సద్దుచేయకుండా లేచి కూర్చుని సిగరెట్ అంటించు కునేందుకు పుల్లగీసి ఆ వెలుగు అలా ఒక సెకను నిలిపి వెలుగు వెనుకనుంచి ఆతన్ని కణకణగాచూసి వెలుగు ఊదేసి అక్కడనుంచి లేచి వెళ్ళిపోయినాను.

ఆవాళ కాలేజీకి నాకు సెలవు. అతడు ఆ చాయలకు వచ్చి ఎన్నివారాలైందో? హాజరుమాత్రం నేను చెపుతున్నాను, మామూలుగా.

భోజనం ఆలస్యంగాచేసి వచ్చి అతడివంక చూడకుండా నా మానాన నేను సర్కార్ శాస్త్రి పుస్తకం ముందు వేసుకు కూర్చున్నాను. కాని, బలవంత బ్రాహ్మణార్థంగా ఉంది. ఎంతసేపైనా పేజీ తిరగడంలేదు. ఎదురుగుండా ఆతడలా దిగాలుపడి ఉంటే నాకు ఓపట్టాన తగని యిరకాటం అనిపించింది. అయినా అప్పటికే గంభీరంగా ఊరుకునేఉండి పండ్లబిగివిని నాలుగు కొట్టేదాకా పీఠంవేసుకు కూర్చుని ఇకనైనా కాస్త కాలు జాడించి గాలిపోసుకు రాకపోతే లాభంలేదని బయలుదేరే సన్నాహంలో ఉన్నాను.

మావాడి చాయల్లో కదలిక వినపడుతూంది. వెను దిరిగి చూడకుండా, అద్దంముందు నిలుచుని క్రాపు సరిచేసుకుంటూన్నవాడిని, ఆలాగేఉండి, అంచులోంచి ఓ కంట ఆతన్ని కనిపెడుతూ ఉన్నాను. షర్టుమీద ఉత్తరియ్యం వేసుకుని చెప్పుల్లో కాళ్ళుపెడుతూ ఉన్నాడు. నాతో కలసిరాకపోయినా తన మానాని తాను ఎక్కడన్నా చాంద్రాయణం చేసినా మాబాగే, కొంత తేరుకుంటాడు అని నేను చూసీ చూడకుండా, మామూలు ముభావమే అంటిపెట్టుకున్నాను.

నా వెంటనే వచ్చాడు. ఎదుటకుర్చీలో, నావంక చూడకుండా కూర్చుని, కాఫీ యిత్యాదులు నాతోపాటు కానిచ్చి అనుసరించాడు.

బీచిబడ్డున నడుస్తున్నాము. కెరటం ఉరవడి గమనించ కుండా ఎవరి ధ్యాసలో వారముంటే, అల మామీదకు ఎగ బడి విరిగి, ఉక్కిరిబిక్కిరిచేసి, అదిచూసి మాకు ఎదురుగా నడుస్తూ వస్తూన్న ఆడపిల్లలు కొంటితనం పట్టలేక పనివేళా మమల్ని రాసుకునేట్టుగావచ్చి, మాముఖాలమీదనే విరగ బడినా, అది అయినా ఆతని గమనికకు రాలేదు.

మేరీరాణి కాలేజీ ఎగువదాకా పోయి యిసుక మెత్త లాగా చేసుకుని దానిమీదగా ఓరగిలి, కాలుజాపి పడు కున్నాను. ఆతడు నాప్రక్కన కూర్చున్నాడు. సముద్రానికి, చూపులతో అంతు కనుక్కొనేపట్టుతో చూసినకొద్దీ పొంకా నికి మబ్బుకమ్మకపోయినా మూసుకుంటూన్న చీకటులను దూసుకుని గట్టునపడడానికి నురగలు గ్రక్కుతూన్న అలలల్లే అల్లాడిపోతున్నాడు.

నాకు దిగులనిపించింది. పాపం, నిక్షేపంలాంటి పిల్ల వాడికి యీ బెడద ఎందుకు వచ్చిపడ్డదా, ఎన్నటికి కోలుకుని మళ్లా మామూలు మనిషి అవుతాడో అని, అభం శుభం తెలిసీ తెలియని వయసులో యీలాటి తాకిడీలు రావడం ఉత్తర్కత ఒకందుకు మంచిదే అయినా, అప్పటికప్పుడు తట్టుకోవడానికి మాత్రం తలతిరిగిపోతుంది.

ఆ ఆలోచన అదేపనిగా మననం చేసేటప్పటికి నా సాధక బాధకాలు చూడకుండా తన వేదన పేరను జాలితో గుండెకరగించుతూన్న ఆతని ఊరూ పేరూ లేని వేశి అసహ్యాం షేసే స్థితిలోకివచ్చింది. ఆలాంటప్పుడు పరాకున ఏంమాట

తూలుతానో అని నన్ను నేనే చీదరించుకుంటూ మాటలు అయీ కాని ధ్వనితో కసురుకున్నాను. అందుకు ఆతడు తలయెత్తి నావంక ఉలికిపాటున చూశాడు. పంచుకు కుంచుకు పోకుండా గడ్డంక్రిందుగా చేత్తో గిరిగీసి ముగ్గులోకి దింపాను.

'చెపితే పోయేదికాదు. నా బాధ న్నాతోనే ఉంటుంది' అని విరక్తితో గునిశాడు. నేను స్థాయి ఎక్కించకపోతే పాకాన పడేటట్టు లేదు.

'చెపితే పోదా...చెప్పేదికాదా ?'

ఆతడు అంతకూకలిసి ఏకబారున తలఊగించాడు.

'పోకపోతే అన్నింటితో బాటు అదీ ఒకపక్కన పడిఉండనీ, అంతేగాని నెత్తినెక్కించుకోమోక'

'నాచేత కావడంలేదు'

'కనుకనే నేను సాయంపట్టి దాన్ని అవతలకు దొర్లిస్తానన్నది. విన నేర్పుఅయినా లేదా నీకు ?'

'నాకూ ఏమీ లేదేమో యీ లోకంలో అసలు'

'అదిగో వేదాంతంలోనికిపోయినావా అంటే తంతాను. ఏమిటోయ్ ! నీకేం కొమ్ములు మొలిచినాయా ?'

'విరిగినాయి...'

"ఏ కొండ కేసి కొట్టావో..."

'కొండ విరుచుకు మీదపడితే దానిక్రిందపడి నుగ్గునూగవడం తలదా తప్పు ?'

'అడిగినదానికి జవాబు చెడ్పడం అలవాటు కాని వాడవు ఏలా యిన్ని మెట్లు ఎక్కివచ్చావు. నీకన్న నేను

ఎక్కువగా ఇంకా అడ్డదిడ్డంగా మాట్లాడగలను, ఎన్ని వేషా లైనా వేయగలను. తాతకు దగ్గువరస నేర్పక!

అవును కాదు అని నోరు విప్పి చెప్పడానికే యింత సాగదీయించుకునేందుకు ఇది ఆట లిక్కడకాదు అత్తవారి యింట్లో'

ఎందుకోసం అతడలా వలవలా ఏడ్వడం మొదలు పెట్టేంది? అందులో నేననుకోకుండానే ఏదైనా ఘాటుగా తగి లిందా? రగడ పెరిగిపోతూన్న దే.

'అన్నీ తెలిసేనా'

'ఎవరికి నీకా, నాకా?—నీవు, తెలిసి చేస్తూన్న పనే అయితే నీమీద జాలిదలచినవాడు శుద్ధ ఫూల్. కాని నాటకమాడే నేర్పు నీకు ఉందని, యిప్పటికీ నాకు నమ్మకం కలగకపోవడంచేతనే.'

'అందుకు నా కృతజ్ఞతాపూర్వక...'

'ఆ వందనాలేమో హెచ్చవేసి నీకు దాఖలు చేసు కుంటానుగాని యిక, నీవు బాధపడి నన్ను వేధించిక అసలు గొడవేమిటో తేల్చు. అంతగా మిన్ను విరిగి మీదపడే విషయ మైతే అప్పుడు ఓ చెయిచూద్దాం. అప్పుడూ యిప్పుడూ, నేను అండను ఉన్నంతవరకూ నీకు వచ్చే ఫరవా ఏమీ లేదు'

చెపుదాం అనే తెగింపు మొగంలో ఆలా స్పష్టంగా కనబడుతూఉన్నా, ఆతను యింకా బెరుకుగా వెనుకాడు తున్నాడు. ఈ పట్టున విడవకుండా రెచ్చగొడితేనేగాని

పసివాడు పలువరుస విప్పడని నేను ఊహించినకథ ఊదేసి ముగ్గులోకి దించుదామని

'ఏం నీవు చెపుతావా ? ... నన్ను చెప్పమన్నావా' అని అడిగి అతనిచేత సరేనని తల ఊపించి, నేను పాయలు దీయడం పూనుకున్నాను.

'అనగనగా ఆ అబ్బాయికి ఆ వేసవికో మళ్ళా రోహిణికో భార్య కాపురానికి వస్తుంది. వస్తుందికదా ఎప్పుడెప్పుడని ఎదురుచూస్తూ నోట్లో వేలువేసుకుని ఆ గడియరావడం కోసం కనిపెట్టుకుని కూర్చునే అంత అర్భకుడు కాకపోవడం చేత, ఆ శుభకార్యానికి దోహదంగా కొంత ఆ పంపిణీ మీదనే యీ లోగా కాలక్షేపంచేస్తే-ఎందుకన్నా ముందుకు ఉక్కురకు వస్తుందికాదూ - అనే ఆలోచనపోయి అంగబలమూ, అర్థబలమూ పుష్కలంగా ఉన్నవాడు గనుక, అనుకున్న పని అతిధారాళంగా అవిచ్ఛిన్నంగా నిర్వర్తించడం చేత ఆ తపోవేడిమికి అతల వితల తలాతలాదికాలు ఉడికిపోయే దివ్యస్థితి యథాక్రమాన సంభవించగా మహర్షి తపోబలంమోపై తల్లక్రిందులై తల్లడిలిపోతున్నాడు. పురుషుడిని కర్తగా కథాప్రారంభంచేసి కార్యకలాపానికి పురాణచ్ఛాయ ఎందుకు యివ్వవలసి వచ్చిందంటే, 'దేవతలుచేయు తప్పులు దివ్యకథలు' అని పాత నాటకం ఎందులోనో ప్రమాణం మనకు లభించింది.'

మన ధోరణి వింటూన్నకొద్దీ నవ్వులో పడిపోయి మగత్తగా ఉండటం మరచి పోతాడని ఆశపడటం నాది పొరబాటు.

'దేవత ఉభయవాచకమని నీవు ఒప్పుకుంటావా ?'

'వైయాకరణి అడిగేతీరు అది కాదుగాని, నీ వన్నది తెలిసింది. ఆడదైనా అంతేనా అనేనా దేవర ప్రశ్నించేది ? ఆలాగైతే,

ఆసూపానూ తెలియనందువల్ల నా ఊహ ఎక్కడ బెడిసిందో తోచలేదు. ఆతని వాలకంచూస్తే ఇందాకటినుంచీ నేను పోయిన ఊహాలన్నీ చెరిపేసి కథ ఇంకో విధంగా అల్లుకు రావలసి వస్తుంది. అందుకు అనేక చిలవలు పలవలూ ఉన్నాయి. ఏ చిగురు కదిలించినా, ఏదో చిక్కే. అయినా మరోమారిదిగా వాయించి చూదామని...

'ఆలా అమేపక్షంలోనూ యీ తంతు అంతా జరుగుతుంది. రసం ఒకటే రుచి స్థాయీ భేదంకాని. అసలు ఆలోచన తెమిలేందుకు వ్యవధానం తెచ్చుకోడానికని, నేననేదేమిటో నాకే అర్థంకాకుండా, కోమటిపురాణంలోకి దిగాను.

ఆతను సరిగానే అర్థంచేసుకుని నేను చెప్పిన పాఠమే నాకు ఒప్పగించడం మొదలుపెట్టాడు.

'అనగా అనగా ఆ అబ్బాయి ఉన్నాడే ఆతనిమీాద నీవు మోపిన నిందలే నిజమైతే ఆతడు ఏనుగు నెక్కినట్టు సంతోషించుతాడు. అన్నీ అబద్ధాలు. అందులో ఆతనిదోషం ఏమీాలేదు...' అని ఎలుగురాచినట్టుగా అన్నాడు.

'అని నేను నమ్మనా ?'

'అది నీ దయ. కాని యిదంతా నాటకమని నీవు నన్ను చూస్తూండికూడా అనుకుంటే నేను సహించలేను. నామీాద జాలిపడవద్దు. నన్ను నీ చాయలకే రానీయవద్దు. నీకు యిష్టం లేకపోతే అంతే. నా బాధ నిజమని నమ్ము.'

'నాకు తెలిస్తేగా'

'అప్పుడు అంత ఘోరాన్ని నీవు అనుకోలేవు. నేనూ అలా జరుగుతుందని కలలో అయినా తలచలేదు ... కాని జరిగింది.'

'ఊఁ...'

'నేను... మొన్న మాఊరు వెళ్లినప్పుడు మావాళ్లు పండుగకని కోడలిని మాయింటికి తీసుకువచ్చారు.'

'అదృష్టవంతుడివి. అనుకోకుండా అలా కలిసిరావాలి.'

'కలిసినందుకే వచ్చింది.'

ఆరోగ్యం యీానడుమ చెడిపోవడంవల్ల మెదడేమన్నా డొంకల్లో సంచారం చేస్తుందా ఏమని, నిర్ఘాంతపోయి నిలువు చూపులతో అతని ముఖానికి కన్నులప్పగించి అలా కదల మెదలలేక పోయినాను. ఆతడనేదాంట్లో, నిజమే అంతటితో యిక కొంప లంటుకుపోయినవన్నమాటే. ఆ మంట యిక చల్లారదు.

ఆతనిలో అకారణంగా అమాయకురాలిమీాద, అలాటి నింద వేయడానికి తయారు కాగలిగిన నీచత్వం ఏకోశాన అయినా ఉండటానికి అవకాశము ఉండవచ్చునేమో అనే

ఊహకూడా నాకు కలగవలసిన సందర్భమే అయినా అద్దం వంటి ఆతని మనసు నే నెరుగుదును. ఎంతో మనసుపడి, ఏరికోరి తెచ్చుకున్న బంగారపుబొమ్మను ఎన్నడైనా ఎప్పుడు కొరుక్కుతిందామా అనే రెపరెపలాడే వయసుకాడు, అనవసరంగా అంత అన్యాయానికి ఒడిగట్టి ఆ చిన్నదాని జీవితం పాడుచేయగలడా ?

ఆతడు అబద్ధం ఆడవలసిన అగత్యంలేదు, ఎటు పారజూచినా.

ఆ పిల్లదాని విషయంలో వ్రేలు వంచడానికి వీలు పడని నిప్పంటి వంగసం? పరాకున అయినా ఆ యింటపుట్టిన పడుచులమీద ఆలాటి పాపం మాట పడవేయడానికి, పగవాడైనా తలచడు.

ఏలా సమన్వయం చేయాలి ?—

కీలకంలో ఏదో తికమిక ఉండితీరాలి, అని మనసుకు తడుతూనే ఉంది. కాని, తెమిలి, చిక్కువిడటం లేదు. కాని, అదేలక్ష్యంతో, తరచగా తరచగా కిటుకు మెదడుకు చిక్కింది. తెలిసిన తరువాత, తెలివి ఇంతలో ఉన్నది గదా పనీపాటా లేనట్టు, ఎలుకను పట్టడానికి కొండంతా త్రవ్వి నట్టుగా, అని నాలో నేను అతనికి తెలియరాకుండా నవ్వుకున్నాను.

నే. నేమనుకున్నదీ, ఆతనికి తెలియనీయలేదు. నా మాట నమ్మి చెడినవాడు లేడుకాని, ఇప్పుడు ఆతనికి ఏది చెప్పినా నమ్మడు. ఇంత ముదిరినతరువాత, నమ్మించి మళ్లా

దోవకు మళ్లించలేకపోయినానో ఇక ఇంతలో బాగుపడి కోలుకోడు.

ఏమనకుండా, గంభీరంగా ఊరుకున్నాను. ఎవరి ఆలోచనలతో వారు, మసక ముదిరేదాకా, అక్కడ కాలక్షేపం చేసి, తిరిగివచ్చి వేగిరం భోజనాదికములు ముగించుకున్న తరువాత మళ్ళా బయటికి బయలుదేరదీశాను. వెళ్ళేటప్పుడు 'ఎక్కడికి' అని నదురుతో అడిగాడు. 'ఎక్కడికో—అక్కడికే' అని యిక ప్రశ్నించకుండా ఉండేటట్టు సమాధానం చెప్పాను.

బస్సు దిగి ఆ వీధివేపు వెళుతూన్నప్పుడే ఆతను కనిపెట్టి వెనుక అడుగు వేయబోయినాడు. ఆతని ఆటలు సాగనీయలేదు. అనుకున్నది అయేదాకా మాటాడేందుకైనా వీలు చిక్కనీయలేదు. ఏమనుకున్నాడో ఏమోకాని ఎదురు చెప్పకుండా పరమవిధేయతతో నాతోబాటు రాత్రంతా యథావిధిగా పండుగ చేశాడు.

తెల్లవారకముందే సానివాడనుంచి తప్పించుకు బయటపడి కాఫీవేళకు యింటికి వచ్చేశాము. అనుకున్నదానికన్న అలవాటులేని ఔపోసనంకనుక ఎక్కువగా అలసిపోయి వసివాళ్వాడుతూ ఆతడు పట్టు బలవంతాన రవంత చిరుతిండి తిని ఆమీద ఆదమరచి నిద్రపోయి, ఆనక ఎప్పుడో దీపాలుపెట్టే వేళకు లేచాడు.

'ఫిర్'—మళ్లారాత్రి నిన్నటివేళ అవుతోండగా ఆతడు, ముస్తాబుకావడం చూసి, కొంటెతనానికి అన్నాను.

'తుర్—'

చేతనైతే రెక్కలుకట్టుకుని, అక్కడకు ఎగిరివెళ్లిఎప్పుడు వ్రాల్దుదామా అన్నంత ఉత్సాహంతో ఉన్నాడు. రంగం చెడకుండా ఉండేందుకు, కడుపునిండినా నేనూ ఆతనితో పాటు సహపంక్తికి తయారుకాక తప్పిందికాదు. పదిరోజుల పాటు.

చెక్కు చెదరకుండా నునుపుతేలుకుంటూ వస్తున్నాడు. అతడిని అలా వదలివేసి వూరుకుంటే వ్యవహారం మరీ ముదిరి, పట్టపగ్గాలు లేకుండాపోతే అప్పుడు అనుకుని, దింపిన దొహటీ అయిందొకటీగా అయితే, ఇక...

'...ఎంతకాలం యీ ఆటలు...?' ఒక సాయం కాలము ఆతడు అక్కడకని బయలుదేరబోతూంటే మాట వరుసగా అన్నాను.

'...సాగినంతకాలం...ఇంకా చిలుము మిగిలింది. అది కాస్తాకూడా అమ్మవారి పరమైపోయినతరువాత అప్పుడు ఆటకడుతుంది' మాంచి ఆరోగ్యంగా జవాబు చెప్పాడు.

'ఆట కట్టింది...' అన్నాను.

'అది...నీకు ఎలా తెలుసు ?'

'ఆడించినవాడిని...కనుక...'

'అయితే...అతి దారుణం...'

'అంతకన్న దారుణమైన అంచనా నేను వేసింది.'

'అవును. నీ వంతవాడవే'

'అంతకు అంతవాడిని ఇప్పుడు నీకు అర్థమౌతుంది. చెప్పనా ? నీవు యిన్నాళ్ళూ నిప్పుల గుండం త్రొక్కావు.

ఆ పచ్చి విషకన్య దాని మీద చెయివేసినవాళ్ళు యిది వరలో చాలామంది మళ్లా కోలుకోలేదు. ఏరికోరి, నీకు దాన్ని కావాలనే జోడించాను. ఎందుకో చెప్పనా నీవు మంచం ఎక్కావనుకో అప్పుడు నీ బాధకు జాలిపడినా అంతకన్న విచారించేవాడిని కాను. నీకు ఆ మాత్రం ఘూటైనశిక్ష నీవు చేసినపనికి కావాలిసిందే. కాని, నాకు నమ్మకం ఉన్నది నీవు నమ్మని ఆ అమాయకురాలి నీ యిల్లాలి శీలమే నిన్ను వేకళ్ళ కనిపెట్టి కాపాడుతుందని. అంత ధైర్యం లేకపోతే, ఎంత మొండినైనా చూస్తూ చూస్తూ యింతకు సాహసించలేక పోయేవాడినే. నిన్ను దోవకు తిప్పడానికి యింతకు మించిన ఉపాయం దీన్ని మించిందిలేదు. చేశాను యిప్పటికైనా చూశావా ?'

'సంతోషించాను. సమయంవస్తే నిన్ను నమ్మినవాడిని అని అయినా చూడకుండా పాతాళంలోకి నెట్టేయగలవు.'

అపును అటూ యిటూ లేకుండా మధ్యను త్రిశంకుడి లాగా నావాడు ఉంటే నాదేం ప్రయోజకత్వం. చేతికొద్దీ విసిరితే నీతిమాలినవాడైతే అడుగుకి అంటుకుపోతాడు. కాక పోతే ఎదురెగిరి ఆ ఊపుతో స్వర్గం మీదకు గంతు వేస్తాడు. ఎట్లైనా మా బాగే.'

'అంతే కాని నేను ఎంత చెప్పినా నా మాటమీద నీకు నమ్మకం కుదరలేదు.'

'నీ గౌరవంమీద నమ్మకం పోలేదు. ఓయి జోగులూ! నీకు మతి పోయిందికాని నా కేం కర్మం? వెనుకాముందూ

ఆలోచించగల నిదానం ఉంటే నాకీ శోష తప్పేదికాదూ? ఒక్కటి చూస్తే నీకీ శంకలన్నీ లేకపోయేవే. నీ భార్యకు అక్కరరాకముందే ఆభరణాలతో తయారుకావలసిన అవసరం ఏం వచ్చింది? వస్తే ఆవలి వానిని మరగి నిన్ను అసలు దగ్గరకు రానిచ్చేదేకాదు. పోనీ ఎవడన్నా బలాత్కరించాడేమో అనుకుంటే అంతపని జరిగినమీదట అయిన యింటి పిల్ల ఇక బ్రతికేదా? ఆమెలో లోపం ఏవిధంగానూ ఎటు జూచినా ఉండటానికి వీలులేదు. అందుకనే నీ మర్యాద చెడలేదని నీవు చెడకుండా కాపాడుకునేందుకు నిన్ను యిలా చెడగొట్టవలసి వచ్చింది.

'ఇప్పుడు కొంచెం మెదడుచేత పనిచేయించిచూడు. నీ భార్యతో సుఖపడబోయి సంకటస్థితిలోకి వచ్చావు. సంకటాలలో యీదులాడి శిగపూవాడకుండా ఒడ్డెక్కావు. తగిలించుకునే బేడీలు తన తత్వంలో ఉందికాని అవతల అవి ఉన్నా లేకపోయినా 'ఉండందీ తగులవు' అనేది మామూలీ మాట. శాస్త్రం ఒప్పుకోదు. నీవూ ఒప్పుకోక తప్పదు. తప్పుచేసినందుకు పరిహారంగా—

'రాజతరంగిణిలో కథఉంది తెలుసునా. మహారాజు చంద్రవర్మ చూసిన పామును పుట్టలోకి పోనీయకుండా చేసిన పాపానికి. పరిహారణోపాయం ఆంతరంగికు లుపదేశించినదేమంటే ఇదివరకువన్నీ తుడిచిపెట్టుకుపోయేందుకు పతివ్రతతో సాంగత్యం చేస్తే ఫలం దక్కుతుంది అని. ఆమీద కథ చాలాఉందికాని మనం ఇది ఉపయోగించుకుందాం.'

'మనం...భరించగలమా ?'

'ఇంకా పెరటిద్రోవనే ఉన్నావు. భరించేవారున్నారుగా మన పతివ్రతలు. బిచాణాకట్టు మాయింటికి నేనూ, నీ అత్తవారింటికి నీవూ...'

'ఏ మొగం పెట్టుకొని...'

'ఎప్పటి మొగమే...ఆ మొగం యిన్నాళ్ళయి కనపడకపోతే అందుకు ఎంత మొగం వాచిపోతూందో పాపం ఆ పసిది...'

'అవును. పసిది'

'అందుకున్నా లేవోయ్ పిడుగా! దైవం చల్లగా చూస్తే మళ్ళా యీనాటికి ఆ పసిదాని...కోపసిది; అంత ఘటికుడవే...ఇంతకూ నామాట తప్పడమంటూ ఉంది గనుకనా ?'